

Доки кава не охолоне

Про книгу

У цій невеличкій кав'ярні вже понад століття подають найсмачнішу каву. Тут можна посидіти за філіжанкою цього гірко-солодкого напою, відволіктися від буденних проблем і... вирушити в подорож у часі. Щоб зустрітися з коханим, з яким вас колись розлучили кілометри. Чи отримати лист від чоловіка, який забув про вас через хворобу. Знову хоча б на мить побачитися із сестрою, яка загинула в автокатастрофі. У кожного свої причини побувати в минулому. Проте є умова: встигнути повернутися в майбутнє, доки кава не охолоне...

Доки
кава

не

охолотне

Усе можна виправити,
якщо є час

Тосікадзу
Кавазуті

Тосікадзу Кавагуті

Доки кава не охолоне

Р^{оман}

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2019

© Toshikazu Kawaguchi, 2015

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2020

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і
художнє оформлення, 2020

ISBN 978-617-12-7567-6 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Кавагуті Т.

К12 Доки кава не охолоне : роман / Тосікадзу Кавагуті ; пер. з англ. Н. Гоїн. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 240 с.

ISBN 978-617-12-7090-9

ISBN 978-4-7631-3507-0 (англ.)

У цій невеличкій кав'ярні вже понад століття подають найсмачнішу каву. Тут можна посидіти за філіжанкою гірко-солодкого напою, відволіктися від буденних проблем і... вирушити в подорож у часі. Щоб зустрітися з коханим, із яким вас колись розлучила відстань. Чи отримати листа від чоловіка, який забув про вас унаслідок хвороби. Хоча б на мить побачитися з сестрою, яка загинула в автокатастрофі. У кожного свої причини побувати в минулому. Проте є умова — встигнути повернутися, доки кава не охолоне...

УДК 821.111

Originally published in Japan as “Coffee Ga Samenai Uchini” by Sunmark Publishing, Inc. Tokyo, Japan, in 2015

English translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc. through InterRights Inc. Tokyo, Japan, Synopsis Literary Agency, Moscow and Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA

Перекладено за виданням: Kawaguchi T. Before the Coffee Gets Cold: A Novel / Toshikazu Kawaguchi. — Tokyo : Sunmark Publishing, Inc, 2015. — 348 p.

Переклад з англійської *Наталії Гоїн*

Дизайнер обкладинки *Петро Вихорь*

Ця історія — художній твір. Імена людей, назви кафе, організацій тощо вигадані й не мають стосунку до реального життя. Усі збіги — випадкові

Якби ви могли повернутися в минуле, кого хотіли б там зустріти?

Історія I

Закохані

— **О** Господи, уже так пізно? Вибач, мушу йти... — ухильно пробурмотів чоловік, підводячись, і потягнувся до своєї валізи.

— Що?.. — озвалася жінка.

Вона дивилася на нього з недовірою. Він не сказав, що *все скінчено*. Проте водночас запросив її — свою дівчину, з якою зустрічався вже три роки, — для *серйозної розмови*... А тепер зненацька повідомив, що їде працювати в Америку. Вирушати мав негайно — за кілька годин. Хай навіть вона не почула від нього цих слів, але здогадалася, що *серйозна розмова* була про кінець їхніх стосунків. Тепер вона знала, якої припустилася помилки, думаючи — сподіваючись, що *серйозна розмова* означала, скажімо, «*чи вийдеш за мене?*».

— Що? — сухо перепитав чоловік.

Він не дивився в її очі.

— Хіба я не заслуговую на пояснення? — запитала вона.

Жінка звернулася до нього з тим вимогливим тоном, що його він найбільше не любив. Оскільки кафе, де вони зустрілися, розташовувалося в підвалі, вікон там не було. Світло давали тільки шість накритих абажурами ламп, які звисали зі стелі, та єдиний настінний світильник біля входу. Тому всередині завше було тьмяно, мов на старих світлинах. Без годинника годі було визначити, ніч надворі чи день.

На стіні кафе висіли три великих старовинних на вигляд годинники. Утім, стрілки кожного вказували різний час. Чи було це навмисно? А може, вони просто вийшли з ладу? Ті, хто приходив сюди вперше, не могли зрозуміти, у чім річ. Тому їм доводилося звірятися з власними хронометрами. Чоловік так і зробив. Вивчаючи свій

годинник, він узявся розтирати пальцями шкіру над правою бровою, а його нижня губа ледь висунулася вперед.

Жінку цей його вираз особливо дратував.

— Знову цей вираз обличчя?.. Ніби це я в усьому винна! — дорікнула вона.

— Я про таке навіть не думав, — боязко відказав він.

— Ще й як думав! — не вгавала вона.

— ...

Його нижня губа знову ледь висунулася вперед, але він уникав її погляду й нічого не відповів.

Ця нерішучість ще більше розлютила жінку.

— Ти хочеш, щоб я це сказала? — сердито кинула вона.

Узяла свою вже холодну каву. Тепер напій був занадто солодким, і настрій лише погіршився.

Чоловік знову зиркнув на свого годинника й порахував, скільки часу залишилося до вильоту. Невдовзі він мав іти. Не знав, як краще поводитися, тому вкотре підніс руку до брови.

Його постійні зиркання на годинник страшенно її дратували. Вона різко опустила чашку на стіл, і та важко дзенькнула об блюдце...
Дзень!

Від гучного звуку чоловік стрепенувся. Його пальці, які розтирали шкіру над правою бровою, почали смикати волосся. Відтак, легенько втягнувши повітря, він обережно сів на свого стільця й поглянув дівчині в обличчя. Ураз із його лиця зникло все те хвилювання, яке переповнювало його до цієї миті.

Насправді воно настільки змінилося, що жінка неабияк здивувалася. Вона опустила очі й дивилася на свої стиснуті кулаки, що лежали в неї на колінах.

Чоловік, який переймався часом, не чекав, доки вона підведе голову.

— Послухай... — почав він.

Це було вже не бурмотіння. Його голос видавався зібраним і рішучим.

Але жінка, ніби бажаючи спинити його від подальших слів, сказала:

— Краще йди.

Вона не підводила очей.

Дівчина, яка вимагала пояснення, тепер не хотіла його чути.

Розчарований, чоловік сидів так нерухомо, ніби зупинився час.

— Хіба тобі не час іти? — запитала вона по-дитячому нетерпляче.

Він спантеличено подивився на неї, ніби не розумів, про що мовилося.

Наче усвідомивши, як егоїстично й вередливо вона поводитися, які прикрі слова йому сказала, дівчина ніяково відвернулася й прикусила губу. Він нечутно підвівся зі стільця й звернувся до офіціантки за барною стійкою.

— Перепрошую, я хотів би заплатити, — сказав він тихо.

Хотів узяти рахунок, але її рука притиснула його до столу.

— Я ще трохи посиджу...

«...і сама заплачу», — хотіла сказати вона, але чоловік висмикнув рахунок з-під її долоні й рушив до касового апарата.

— За все, дякую.

— Ох, я ж просила залишити мені рахунок.

Не підводячись зі стільця, жінка простягнула руку до чоловіка.

Та він навіть не думав обертатися. Вийняв з гаманця банкноту на тисячу єн[1].

— Без решти, — сказав він і віддав офіціантці гроші разом з рахунком.

Потому він на мить повернув до жінки засмучене обличчя, узяв валізу й вийшов.

Дзень-дзелень.

— ...і це сталося тиждень тому, — сказала Фуміко Кійокава.

Вона всім тулубом повільно опустилася на стіл, ніби луснута повітряна кулька. Опускаючись, дивом не перекинула чашку з кавою, що стояла перед нею.

Офіціантка й відвідувачка, яка сиділа біля барної стійки, мовчки вислухали розповідь Фуміко й презирнулися. Фуміко напрочуд докладно описала те, що сталося в кафе минулого тижня.

Ще до випуску зі старшої школи вона вивчила шість мов. Закінчивши з відзнакою Університет Васеда[2], вона влаштувалася в провідну медичну ІТ-компанію в Токіо. На другий рік роботи її вже

призначали керівником багатьох проєктів. Вона була розумною зосередженою на кар'єрі жінкою.

Тепер на ній був звичайний офісний костюм: біла блуза, чорна спідниця, піджак. Схоже, вона поверталася додому з роботи.

Її зовнішність, проте, була далеко не звичайною. Маючи витончені риси й ніжні губи, вона скидалася на кінозірку. Її чорне волосся до пліч було таким блискучим, що утворювало навколо її обличчя ледь помітне сяйво. Навіть під таким простим одягом було помітно, яка в неї гарна фігура. Ніби красуня-модель з модного журналу, вона приковувала до себе погляди. Фуміко, безперечно, була тією жінкою, у якій поєднувалися розум і краса. Та хтозна, чи усвідомлювала це вона сама.

Фуміко не належала до когорти людей, які зациклюються на подібному. Вона жила роботою. Це, звісно, не означало, що в неї не було ніяких стосунків. Річ у тім, що працювати їй подобалося більше, ніж крутити романи. Так уже вона любила свою роботу. «Я зустрічаюся з роботою», — говорила вона й відмовляла багатьом залицяльникам так само легко, як здмухувала пил.

Того чоловіка звали Горо Катада. Він був системним інженером і, як і Фуміко, працював у пов'язаній з медициною компанії, хоча й не дуже відомій. Він був її хлопцем, на три роки молодшим за неї. Вони познайомилися два роки тому завдяки клієнтові, над проєктом якого обоє працювали. Чи, радше, він був її хлопцем.

Тиждень тому Горо попросив Фуміко зустрітися задля «серйозної розмови». Вона підійшла до місця зустрічі в елегантній блідо-рожевій сукні середньої довжини, бежевому весняному пальтечку й білих туфлях. Певна річ, увагу на неї звернули всі чоловіки, яких жінка минала дорогою. Утім, до такого одягу Фуміко не звикла. Вона від самого початку була затятою трудівницею й до зустрічі з Горо не мала інших нарядів, крім костюмів. У них же вона ходила на побачення з ним — зрештою, зустрічалися вони здебільшого після роботи.

Та коли Горо сказав про «серйозну розмову», Фуміко подумала, що це щось особливе. Передчуваючи щастя, вона й придбала ту сукню.

Однаке у вікні кафе, яке вони вибрали, висіло оголошення: його зачинено через непередбачувані обставини. Прикра несподіванка для Фуміко й Горо. Це кафе було б ідеальним місцем для серйозної розмови, адже кожен столик у ньому стояв у приватній кабінці.

Змушені шукати інше місце, на одній з тихих бічних вуличок вони помітили невеличку вивіску. Оскільки кафе було в підвалі, вони не могли побачити, що там усередині, проте Фуміко сподобалася його назва. То був уривок з пісні, яку вона наспівувала в дитинстві. Вони вирішили зайти.

Фуміко пожалкувала про це рішення, щойно зазирнула досередини. Приміщення виявилось меншим, ніж вона гадала. Сісти можна було або біля барної стійки, або за столик. Однак місць бракувало — лише три стільці біля бару та три двомісних столики щонайбільше для дев'яти відвідувачів.

Ту *серйозну розмову*, яка захопила всі думки Фуміко, їм доведеться провадити пошепки, інакше всі їх почують. А ще їй не сподобалося, що в кафе було лише кілька накритих абажурами ламп, тому все навколо видавалося буро-чорним, мов на старій світлині. Геть кепсько.

Місце для темних справ...

Таким було перше враження Фуміко про кафе. Насторожено озираючись, вона нерішуче підійшла до вільного столика й сіла. Окрім них, усередині було ще троє відвідувачів та офіціантка.

За найвіддаленішим столиком сиділа жінка в білій сукні з короткими рукавами й читала книжку. Найближче до входу сидів похмурий чоловік. Перед ним лежав розкритий туристичний журнал, і він занотовував якісь замітки до крихітного записника. Жінка біля барної стійки була одягнена в яскраво-червону кофтину й зелені легінси. Кімоно без рукавів висіло на спинці її стільця, а на голові в неї були бігуді. Хтозна чому, та ця жінка кинула погляд на Фуміко й широко всміхнулася. Упродовж їхньої з Горо розмови вона час від часу говорила щось офіціантці по інший бік барної стійки й заходила хрипким сміхом.

Вислухавши пояснення Фуміко, жінка з бігуді сказала:

— Розумію...

Правду кажучи, вона нічого *не розуміла* — просто сказала те, що зазвичай кажуть у подібних ситуаціях. Її звали Яеко Гіраї. Одна з постійних клієнтів кафе. Цього року їй виповнилося 30. Вона працювала в забігайлівці неподалік. Завше приходила сюди випити чашечку кави перед роботою. На голові в Яеко знову були бігуді, але цього разу вона вдягнулась у відвертий жовтий топ без рукавів і

бретельок, яскраво-червону коротеньку спідницю й вигадливі фіолетові легінси. Схрестивши ноги, Гіраї сиділа на стільці біля барної стійки й слухала Фуміко.

— Це було минулого тижня. Ви пам'ятаєте, правда?

Фуміко підвелася й звернула увагу на офіціантку за барною стійкою.

— Гм-м-м... так, — ніяково відказала офіціантка, не дивлячись на Фуміко.

Офіціантку звали Казу Токіта. Кузина власника кафе. Підробляла тут, навчаючись в академії мистецтв. У неї було гарненьке обличчя зі світлою шкірою й вузькими мигдалеподібними очима, але без якихось особливих рис. Одне з тих облич, яке, заплющивши очі, ви не зможете пригадати. Інакше кажучи, непоказне. Вона й сама була не дуже показною. Мала небагато друзів. Та це анітрохи її не хвилювало: Казу була з тих людей, які вважали міжособистісні стосунки нудними й виснажливими.

— То... що з ним сталося? Де він тепер? — запитала Гіраї. Вона крутила в руках чашку, і здавалося, що ця розмова не надто її цікавить.

— В Америці, — відповіла Фуміко, надуваючи щоки.

— То ваш хлопець вибрав роботу? — запитала Гіраї, не дивлячись на Фуміко. Вона мала хист цілити прямисінько в суть будь-якої справи.

— Ні, все не так! — заперечила Фуміко, викотивши очі.

— Невже? Але ж річ саме в цьому, хіба ні? Адже він поїхав до Америки, — продовжувала Гіраї. Вона силкувалася зрозуміти, що мала на увазі Фуміко.

— Невже ви не зрозуміли мого пояснення? — гарячково запитала Фуміко.

— Яку саме його частину?

— Мої почуття до нього наказували закричати: «Не йди!», але я була занадто гордою.

— Небагато жінок здатні визнати таке! — Гіраї пирхнула й театральню відкинулася на спинку стільця, але втратила рівновагу й мало не впала.

Фуміко проігнорувала її реакцію.

— Ви ж зрозуміли, правда? — Фуміко звернулася до Казу, шукаючи її підтримки.

Та вдала, що на мить замислилась.

— Наскільки я зрозуміла, ви не хотіли, щоб він їхав до Америки, так? — чесно запитала вона. Казу теж уміла влучити просто в яблучко.

— Ну, загалом, гадаю, так... не хотіла. Але...

— Вас непросто зрозуміти, — весело озвалася Гіраї, слухаючи, як Фуміко силкується відповісти.

Якби Гіраї була на місці Фуміко, вона б точно розридалася. Закричала б: «*Не йди!*» Це, звісно, були б крокодилячі сльози. Сльози — це зброя жінки. Такої філософії дотримувалася Гіраї.

Фуміко повернулася до Казу, яка стояла за барною стійкою. Її очі блищали.

— Хай там як, я хочу, щоб ви повернули мене до того дня... до того дня тиждень тому! — попрохала Фуміко з незворушним виразом обличчя.

Гіраї першою відреагувала на її божевільне прохання.

— ...Вона хоче повернутися в минуле... — сказала Яеко, повернувшись до Казу й від подиву піднявши брови.

Казу лише ніяково видихнула: «Ох...» — і більше нічого не сказала.

Кілька років тому кафе прославилось завдяки міській легенді про те, що звідси можна повернутися в минуле. Фуміко не цікавили подібні чутки, тож вона відразу про це забула. Минулого тижня вона опинилася там доволі випадково. Але вчора знічев'я переглядала якусь телепрограму, ведучий якої сказав щось про «міські легенди». Ті його слова блискавкою розітнули її думки, і Фуміко зненацька пригадала про кафе. *Кафе, де тебе можуть повернути в минуле.* Спогади були уривчастими, однак дівчина добре запам'ятала цю фразу.

«*Можливо, якщо я повернуся в минуле, то зможу все виправити. Можливо, мені вдасться ще раз поговорити з Горо*». Вона раз по раз подумки повторювала це фантастичне бажання. Захоплена ним, Фуміко розгубила всю розважливість.

Наступного ранку вона пішла на роботу, геть забувши про сніданок. Увесь день не могла зосередитися. Просто сиділа, намагаючись якось перебути час. «*Я лише хочу переконатися*». Фуміко хотіла якнайшвидше перевірити ту міську легенду й не бажала гаяти жодної хвилини. Її робочий день перетворився на довгу низку помилок. Вона була настільки неуважною, що колега запитала, чи не зле їй, бува. Насамкінець Фуміко вже не могла думати про справи.

Дорога в потягу від її компанії до кафе займала пів години. Фуміко ледь не бігла туди від найближчої станції. Увійшла, захекана, і рушила прямісінько до Казу.

— Будь ласка, поверніть мене в минуле! — попрохала вона, коли Казу ще навіть не встигла договорити: *«Вітаю, ласкаво просимо»*.

З таким самим запалом Фуміко переповідала свою історію, але тепер, побачивши реакцію обох жінок, почувалася якось незатишно.

Гіраї все дивилася на Фуміко зі скептичною посмішкою, а Казу надягнула маску байдужості й уникала зустрічатися з дивачкою поглядом.

Якби дійсно було можливо повернутися назад у часі, тут, напевно, постійно юрмилися б люди. Однак у кафе були тільки жінка в білій сукні, чоловік з туристичним журналом і Гіраї та Казу — ті самі обличчя, що й тиждень тому.

— У минуле можливо повернутися, еге ж? — ніяково запитала Фуміко.

Мабуть, варто було почати з цього запитання. Але тепер це вже не мало жодного значення.

— То можливо чи ні? — не вгавала Фуміко, дивлячись на Казу. Та, як і раніше, уникала зустрічатися поглядом з дивачуватою незнайомкою.

— Гм-м... Ох... — ухильно промугикала Казу.

Та навіть від такої відповіді в очах Фуміко знову спалахнув вогник надії. Їй не сказали *«ні»*. Раптом вона збуджено видихнула:

— Будь ласка, поверніть мене в минуле!

Фуміко прохала так палко, що здавалося, вона от-от стрибне на барну стійку.

— Навіщо вам у минуле? — холодно запитала Гіраї, попиваючи ледь теплу каву.

— Аби все виправити. — Обличчя Фуміко зробилося серйозним.

— Он воно що... — Гіраї знизала плечима.

— Будь ласка! — сказала Фуміко голосніше. Її слова луною прокотилися через усе кафе.

Думка про те, щоб вийти за Горо, з'явилась у Фуміко зовсім нещодавно. Цього року їй виповнювалося двадцять вісім, і батьки, які мешкали в Хакодате, неодноразово напосідали на неї з надокучливими запитаннями на кшталт: *«Досі не думаєш про заміжжя?»* чи *«Досі не*

зустріла хорошого чоловіка?» Та останнім часом вони допікали ще більше, бо торік вийшла заміж її молодша двадцятип'ятирічна сестра. Окрім неї, у Фуміко був ще молодший двадцятитрирічний брат. Він одружився з місцевою дівчиною, коли вона несподівано завагітніла. Лише Фуміко залишалася незаміжньою.

Заміж вона не поспішала. Проте після весілля молодшої сестри дещо змінила думку. Схилялася до того, що погодиться на шлюб, якщо її чоловіком буде Горо.

Гіраї видобула з леопардової сумочки цигарку.

— Гадаю, краще тобі все до ладу їй пояснити, — сказала вона діловито, прикурюючи цигарку.

— Мабуть, варто, — відповіла Казу безбарвним голосом, обійшла барну стійку й зупинилася перед Фуміко. Дивилася на дівчину добрими очима, ніби намагалася заспокоїти зарюмсану дитину.

— Послухайте... Ви маєте вислухати мене дуже уважно... Гарзд?

— Ем... Що? — Фуміко помітно напружилася.

— Ви можете повернутися в минуле. Це правда... Ви можете повернутися в минуле, але...

— Але?..

— Скільки б зусиль ви не доклали в минулому, теперішнє від цього не зміниться.

Теперішнє не зміниться. Фуміко зовсім не чекала почути подібне — вона не могла змиритися з цією думкою.

— Що? — машинально перепитала вона.

Казу спокійно пояснювала далі.

— Навіть якщо ви повернетесь в минуле й скажете вашому... ем... хлопцеві, який поїхав до Америки, про свої почуття...

— Навіть якщо я скажу йому про свої почуття?

— ...теперішнє не зміниться.

— Що?!

Не бажаючи слухати, Фуміко відчайдушно затулила вуха долонями. Та Казу незворушно промовляла те, що дівчині зовсім не хотілося чути.

— Це не змінить того факту, що він поїхав до Америки.

Фуміко здригнулася всім тілом.

Казу, мовби навмисне, безжалісно пояснювала далі:

— Навіть якщо ви повернетесь в минуле, скажете йому про свої почуття й попросите не їхати, теперішнє не зміниться.

На ці жорстокі слова Фуміко відреагувала імпульсивно.

— А вам не здається, що це суперечить меті повернення в минуле?
— запитала вона голосно й зухвало.

— Спокійно... Не треба вбивати посланця, — озвалася Гіраї. Вона затягнулася цигаркою і, схоже, анітрохи не здивувалася реакції Фуміко.

— Але чому? — Очі Фуміко благали про відповідь.

— Чому?.. Я скажу вам чому, — почала Казу. — Бо... таке правило.

Зазвичай у фільмах і романах про подорожі в часі було правило: *не втручатися в те, що може змінити теперішнє*. Скажімо, повернувшись назад і завадивши одруженню чи зустрічі своїх батьків, подорожній у часі міг просто не народитися й зникнути, розчинившись між минулим і майбутнім.

Це правило діяло в більшості відомих Фуміко історій про подорожі в часі, тому вона вірила, що *змінивши минуле, можна змінити й теперішнє*. Саме тому хотіла повернутися в минулий тиждень, щоб почати все заново... На жаль, цій мрії не судилося здійснитися.

Фуміко жадала вичерпного пояснення, чому існувало це безглузде правило, згідно з яким *жодні її дії в минулому не змінять теперішнього*. Та єдине пояснення, яке надала їй Казу, — *тому що це правило*. Вона не назвала причину лише для того, аби подразнити? Чи це було якесь складне поняття, пояснити яке Казу не могла? А може... це просто було правило. Мабуть, Казу й сама не знала причини. Її байдужний вираз обличчя, схоже, свідчив саме про це.

Здавалося, Гіраї тішив розчарований вигляд Фуміко.

— Не пощастило, — сказала вона, задоволено видихаючи хмарку диму.

Гіраї вигадала цю фразу ще тоді, коли Фуміко почала розповідати свою історію, і нетерпляче чекала нагоди її озвучити.

— Але... чому?!

Фуміко відчула, що сили залишили її. Коли вона безпорадно опускалася на стілець, у її голові зненацька промайнув яскравий спогад. Вона читала статтю про це кафе в якомусь журналі. Стаття мала назву «Уся правда про “Кафе, з якого можна повернутися в минуле”, що прославилось завдяки міській легенді». Загалом у ній ішлося ось про що.

Кафе називалося «Funiculi, Funicula»[3]. Воно стало відомим завдяки довжелезним чергам охочих мандрувати в часі, які щодня вишиковувалися біля його дверей. Однак знайти бодай одну людину, яка дійсно повернулася б у минуле, не вдалося. І все через осоружні правила, яких доводилося дотримуватися мандрівникам у часі. Правило перше: *у минулому можна зустрітися лише з тими людьми, які відвідували кафе.* Тому кількість охочих різко скорочувалася. Правило друге попереджувало, що *жодні дії в минулому не змінять теперішнього.* Коли працівників кафе запитали, чим зумовлено таке правило, вони лише знизали плечима.

Оскільки автор статті не зміг знайти бодай одну людину, яка повернулася б у минуле, залишалося загадкою, чи справді це можливо. Та навіть якщо припустити, що таки можливо, та прикра обставина, що теперішнього все одно не змінити, робила всю затію безглуздою.

Стаття завершувалася висновком, що міська легенда доволі цікава, хоча й не зовсім зрозуміло, чому вона досі існує. Наостанок автор зауважував, що, вочевидь, були й інші, невідомі йому правила, яких мали дотримуватися мандрівники в часі.

Фуміко вийшла із задуми. Гіраї сіла за її столик і весело пояснювала решту правил. Поклавши голову на руки, Фуміко напівлежала на столі, дивилася на цукорницю, дивуючись, чому в кафе не використовують цукор у кубиках, і мовчки слухала.

— Це ще не всі правила. Є лише один стілець, сидячи на якому можна повернутися в минуле, розумієте? А повернувшись у минуле, не можна вставати з того стільця, — сказала Гіраї. — Що ще? — Вона звернулася до Казу, готова загнути п'ятий палець.

— Є ще обмеження в часі, — відповіла Казу, не відводячи очей від склянки, яку саме витирала. Сказала це так, ніби то була якась запізніла думка, що її вона озвучувала сама собі.

— Обмеження в часі? — перепитала Фуміко й машинально підвела голову у відповідь на цю звістку.

Казу ледь усміхнулася й кивнула.

Гіраї легенько штовхнула столик Фуміко.

— Якщо чесно, почувши ці правила, майже ніхто не хоче повертатися в минуле, — сказала вона, вочевидь, вельми задоволено. Реакція Фуміко дійсно її тішила.

— У нас давно не було таких відвідувачів, як ви — одержимих бажанням повернутися в минуле.

— Гіраї... — мовила Казу суворо.

— Життя не буває ідеальним. Вам краще змиритися й забути, — оголосила Гіраї. Вона вже була готова продовжити свою тираду.

— Гіраї... — повторила Казу ще суворіше.

— Ні... Ні, я вважаю, що в цій ситуації потрібно бути відвертим... Еге ж?... Ха-ха. — Гіраї голосно розреготалася.

Ці слова добили Фуміко. Вона геть знесиліла й знову опустила голову на руки.

А потім з протилежного боку кафе долинув голос...

— Можете долити мені кави? — запитав чоловік, який сидів за найближчим до входу столиком із розкритим туристичним журналом.

— А... Так, — відгукнулася Казу.

Дзень-дзелень.

— Вітаю. — Голос Казу луною прокотився через усе кафе.

Досередини зайшла жінка. На ній був бежевий кардиган поверх сукні-сорочки блілого кольору морської хвилі. Узута вона була в червоні кеди, а на плечі мала велику білу полотняну торбу. Очі цієї світлошкірої жінки були круглими й сяяли, наче в маленької дівчинки.

— Привіт, Казу.

— Сеструню!.. Привіт!

Казу називала її *сеструнею*, але насправді ця жінка була дружиною її кузена й звали її Кеї Токіта.

— Схоже, сакура вже відцвіла, — усміхнулася Кеї. Однак не схоже було, щоб її це засмутило.

— Так, дерева майже голі.

Казу говорила приязно та ввічливо, але не так офіційно, як тоді, коли вона розмовляла з Фуміко. Тепер її голос звучав більш м'яко, лагідніше.

— Добрий вечір, — привіталася Гіраї, пересідаючи зі стільця за столиком Фуміко до барної стійки, ніби їй уже набридло потішатися над нещастям Фуміко. — Де ти була?

— У лікарні.

— Щось трапилося? Чи звичайний медогляд?

— Так.

— Сьогодні ти трохи рум'яніша.

— Так, я добре почуваюся.

Кеї перевела погляд на Фуміко, яка досі лежала на столі, і допитливо схилила набік голову. Гіраї легенько кивнула, і Кеї зникла в кімнаті позаду барної стійки.

Дзень-дзелень.

Щойно Кеї зникла в затильній кімнаті, у дверях з'явилась голова кремезного чоловіка — той схилився, щоб не вдаритися нею об одвірок. Він був одягнений у легенький піджак, а під ним мав на собі форму кухаря, що складалася з білої сорочки й чорних штанів. У його правій руці побрязкувала чималенька в'язка ключів. Чоловіка звали Негаре Токіта, і він був власником кафе.

— Добрий вечір, — привіталася Казу.

Негаре у відповідь лише кивнув і звернув погляд своїх вузеньких мигдалеподібних очей на чоловіка з туристичним журналом, який сидів за найближчим до входу столиком.

Казу пішла на кухню по каву, аби наповнити порожню чашку, що її мовчки простягнула Гіраї, доки та, спершись одним ліктем на барну стійку, тишком розглядала Негаре.

Негаре стояв навпроти чоловіка, який не відривався від свого журналу.

— Фусагі, — сказав він обережно.

Кілька секунд чоловік на ім'я Фусагі ніяк не реагував, ніби й не чув, що його кличуть. Відтак повільно підняв очі на Негаре.

Негаре гречно кивнув і сказав:

— Привіт.

— О, привіт, — відказав Фусагі з порожнім виразом обличчя й відразу повернувся до свого журналу.

Негаре ще мить постояв на місці, розглядаючи Фусагі.

— Казу, — гукнув він на кухню.

— Що? — Казу визирнула з кухні.

— Зателефонуй, будь ласка, Когтаке.

Його прохання дещо спантеличило дівчину.

— Так, вона шукала.

Казу зрозуміла, що він мав на увазі.

— Ох... Звісно, — відповіла вона.

Наливши Гіраї кави, дівчина пішла до затильної кімнати, аби зателефонувати.

Негаре зиркнув на Фуміко, яка напівлежала на столику, зайшов за барну стійку й узяв з полиці склянку. Дістав з холодильника під барною стійкою пакет помаранчевого соку, недбало налив у склянку й випив його з одного маху.

Відтак пішов на кухню помити склянку. За секунду почулося постукування нігтів по барній стійці.

— ? — Негаре вистромив з кухні голову.

Гіраї легенько понадила його рукою. Негаре мовчки підійшов, не встигнувши навіть витерти руки. Гіраї присунулася ближче до нього.

— Що сказали в лікарні? — пошепки запитала вона Негаре, який шукав паперового рушника.

— Гм-м... — промугикав він. Може, це й була його відповідь, а може, він просто насупився, бо ніяк не міг знайти того паперового рушника.

Гіраї запитала ще тихіше:

— Які результати обстеження?

Не відповідаючи на її запитання, чоловік пошкрябав перенісся.

— Погані? — похмуро вела далі Гіраї.

Вираз обличчя Негаре не змінився.

— Ознайомившись із результатами, вони вирішили, що вона не потребує госпіталізації, — пробурмотів Негаре собі під ніс.

Гіраї тихенько зітхнула.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ